DJELOVANJE MOMP KORČULA NA ŠIREM PODRUČJU SELA LOPOČ

Po završetku prve faze "Bobetkove ofenzive" crta razgraničenja između naših i srbo-crnogorskih postrojbi bila je uspostavljena od Stolca, crtom koja se kretala po jugozapadnoj strani Popova polja. Odatle se kod Dubrovnika ka Konavalima sužavala prema AVNOJ-skoj granici između dotadašnjih Republika Hrvatske i Bosne i Hercegovine i Crne gore. Pošto su postrojbe Južnog bojišta deblokirale Dubrovnik, na temelju političkog dogovora predstavnika Republike Hrvatske i Jugoslavije, iz Konavala se Jugovojska "mirno" povukla u drugoj polovici rujna 1992. godine
U odražavnju sigurnosti na dostignutoj crti, najprije su bili potrošeni ljudski resursi 114. brigade HV, koja je branila jedan od najnepristupačnijih terena na Južnom bojištu. On se nalazio u Popovom Polju, na oko 13 kilometara od Osojnika. Stoga je zapovjednik Južnog bojišta general Nojko Marinović odlučio odmoriti Trogirsku bojnu iz naše prvoustojene pričuvne brigade HV. Obranu tog prostora povjerio je MOMP Korčula[1]. Prvi put sa novim ustrojem, MOMP Korčula izišao je u lipnju 1993. godine.

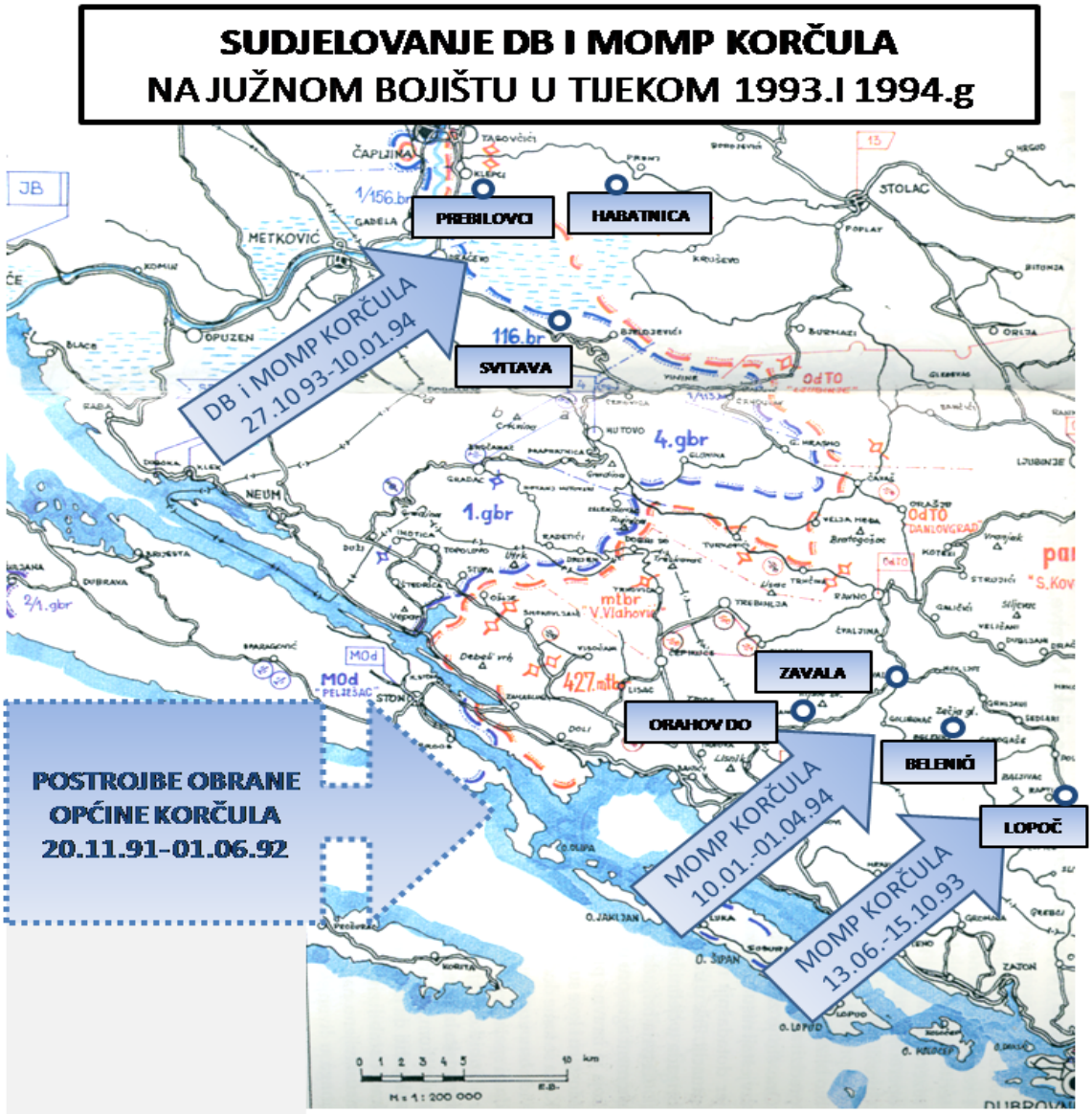

[1] Trogirska bojna je postrojba koja se nalazila u sastavu 114. Brigade dok je MOMP Korčula bila postrojba razine samostalne bojne, nešto većeg brojnog stanja. Za izvršenje zadaće osim zapovjedništva odreda i 1.pješačke satnije mobilizirani su bili: zaštitna desetina, desetina veze, izvidnička desetina te inženjerijski i logistički vod.

Do sela Lopoč i položaja na prvoj crti, nije bilo nikakvih uređenih puteva. To je utjecalo da je taj dio crte obrane, bio veoma loše utvrđen i vrlo često napadan od strane neprijatelja. Prilaz ka položajima motornim vozilima bio je moguć samo do sela Mišeta. Odatle se stazom dugom oko 7 km do sela Lopoč kroz makiju pješačilo oko 30 minuta.
Opskrba hranom, vodom i drugim potrebama po ljetnoj žegi obavljala se pomoću konja.
Položaji obrane nalazili su se ispred sela na crti brdo Ravanj - k 547[2] – Pješivac - Granati vrh. Do najdaljeg položaja na brdu Ravanj, sa svim sredstvima za život i ratovanje na leđima, često pod paljbom neprijatelja trebalo je pješačiti daljnjih 40 - tak minuta.
Poslije izviđanja terena i uspješno izvršene mobilizacije postrojbe[3] kolona je motornim vozilima izvršila hodnju[4] Jadranskom magistralom do Orašca. Poslje skretanja s magistrale ispred sela Mišeta, neprijatelj je našu kolonu dočekao topničkom paljbom. Uprkos paljbi neprijatelja, zaposjedanje terena i primopredaja položaja na prvoj crti izvršena je uspješno.
Crtu ispred sela Lopoč prva je dva mjeseca branila 1.pješačka satnija. Topničku potporu pružao im je vod minobacača 82 mm MOMP Korčula, sa paljbenih položaja kod sela Mišete. Zapovjedništvo odreda, zaštitna desetina i desetina veze organizirali su zapovjeno mjesto u selu Suše. Logistički i inženjerijski vod svoje su baze imali u selu Slivnica-Bobani.
Kako su položaji na prvoj crti bili uvučeni u crtu neprijatelja, od samog preuzimanja skoro su svakodnevno bili pod djelovanjem njegove paljbe. Svaki od položaja branio je točno određeni broj ljudi (od 4 do 10 pripadnika) sa određenom vrstom naoružanja.
Ispred naše crte neprijatelj je smjenjivao više postrojbi. Najljući protivnik bili su nam pripadnici satnije Bobani. U toj satniji nalazili su se mještani iz sela u kojima smo imali razmještene naše postrojbe. Bolje poznavanje terene su koristili, tako da su iz svojih zasjeda po našim postrojbama često djelovali iz snajpera. Načešće su po nama djelovali prilikom smjena postrojbi na prvoj crti.
Već prva dva dana od posjedanja crte u okršaju pješačkim oružjem, jedan pripadnik Solinske bojne 114. brigade i dva pripadnika naše 1. satnije (Ante Cetinić i Krešimir Padovan) bili su ranjeni. 10 dana poslije njih u ruku je bio ranjen i Albino Vlašić. Na sreću ranjavanja su završila bez težih posljedica po njihovo zdravlje.
Nakon spomenutih događanja Zapovjedništvo odreda je razmotrilo stanje sigurnosti crte koju je naša postrojba branila. Težište u radu svih postrojbi bilo je dato na utvrđivanja i ojačavanja položaja za obranu. Od tada su postrojbe na crti svakodnevno utvrđivanle i ojačavanle zaklone za djelovanje i skloništa. Na svakom položaju napravljene su barake za stanovanje. U taborištima[5] u selu Lopoč gdje je boravila smjena u pripravnosti popravljani su i zaštićeni stambeni prostori.
Posao je bio podijeljen tako da je svaka smjena boraca na položajima uz pomoć inženjeraca Odreda utvrđivala svoje položaje. Građevinski materijal ,kojeg su inženjerci dovozili do Mišeta, smjena u pripravnosti donosila je na leđima, preko sela Lopoč ka položajima na prvoj crti.
U četiri mjeseca do razvojačenja u listopadu 1993. godine, u svom području odgovornosti naše su postrojbe u položaje ugradile više materijala, nego je to u više od godinu dana uradila 114. brigada. Takav je rad urodio rezultatom, da uprkos svakodnevnom djelovanju po našim položajima, do kraja terena više nismo imali ranjenih ni poginulih. Još prije dolaska naših postrojbi na teren, ispred položaja na prvoj crti inženjerci 114.br. bili su postavili minska polja i grupe mina. Često se događalo da su neprijateljski izviđači, a također i životinje aktivirali određene mine. To je iziskivalo zanavljanje minskih polja.

---

[2] Položaj nema svoj geografski naziv. Kota (k.) ili trigonometar (tt) su nadmorska visina vrha tog položaja

[3] Mobilizacija - spajanje pripadnika postrojbe sa oružjem i njihovo upoznavanje sa zadaćom izvršeno je u vojarni Privala

[4] Hodnja – kretanje postrojbe u pripadajućim terenskim motornim vozilima

[5] U dvije kuće u selu inženjerija MOMP-a uredila je prostorije za rad zapovjedništva satnije, dijela desetine veze te smještaj i odmor iz smjene u pripravnosti. Ti prostori bili su osigurani stražom.

Najčešće su naša minska polja bila narušavana kod groblja ispred sela Lopoč. Tu su grupe snajperista neprijatelja imali povremene položaje s kojih su otvarali paljbu po našim položajima.
Prilikom obilaska i nadzora našeg minskog polja kod sela Lopoč , dana 17.07 zamjenik zapovjednika 1. satnije poručnik Branko Bačić nagazio je na minu. Ona mu je po aktiviranju otkinula dio pete i potkoljenice, koja mu je po prebacivanju u bolnicu u Dubrovniku morala biti amputirana.

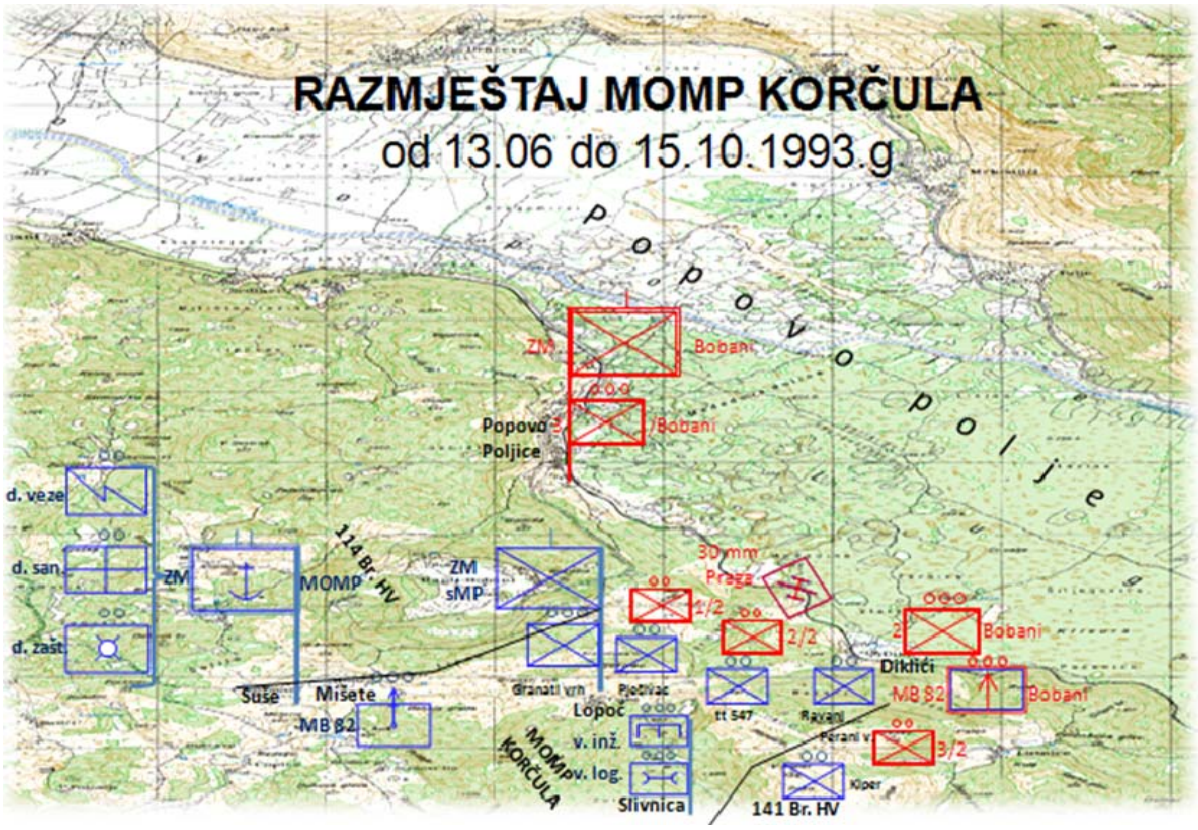

Polovicom kolovoza izvršene su smjene između 1. i 2. satnije te vodova minobacača MOMP Korčula i Domobranske bojne. Sve do razvojačenja kompletne postrojbe u listopadu 1993. godine, ostale postrojbe odreda (Zapovjedništvo, zaštitna desetina, desetina veze, inženjerijski i logistički vod), smjenjivale su se ljudstvom iz svog sastava unutar postrojbe.
Dolaskom novih postrojbi na teren, uprkos jakim žegama nastavilo se s inženjerijskim uređnjem prostora obrane s još većim intezitetom. Još se veća pozornost posvetila organizaciji sustava pješačke i topničke paljbe. Nakon te reorganizacije, na svako otvaranje paljbe s neprijateljevih položaja odgovaralo se jednovremenom paljbom iz nekoliko naših položaja.
Kombiniranim djelovanjem pješačkog oružja sa položaja na crti, usklađenim sa preciznom paljbom naših minobacača 82 mm u Mišetama, uspješno smo spriječavali sve pokušaje pješačkih napada neprijatelja na naše položaje. Najjači napadi neprijatelja bili su oni na položaj Ravanj u lipnju i tt. 547 u rujnu 1993. g. Topnička paljba neprijatelja učinkovito je prekidana brzim uzvraćanjem na njegovo topničko djelovanje minobacačima 82 mm MOMP-a iz Mišeta ili brigadnim topništvom 114. brigade.
Sa toga smo terena otišli kao postrojba prekaljenih boraca koji su osposobljeni za organiziranu obranu i najzahtjevnijih prostora na bojištu.
Zapovjednišvu Južnog bojišta svojim smo radom na terenu pokazali da sa MOMP Korčula može računati u izvršenju ovakvih i još složenijih zadaća.